

ยุคเริ่มต้นของงานเผยแผ่

เมื่อการสร้างวัดดำเนินไปได้มากพอสมควรแล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็มีดำริที่จะอบรมสั่งสอนธรรมะทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้กับเยาวชนและประชาชนทั่วไป เพื่อมุ่งพัฒนาจิตใจอันเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เจริญก้าวหน้าต่อไป แนวความคิดนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากแนวความคิดของคุณยาย ซึ่งหลวงพ่อก็ได้รับเมื่อคราวไปขออนุญาตคุณยายบวช

คราวนั้นคุณยายอธิบายให้ท่านทราบว่า การสร้างคนให้เป็นคนดีนั้น สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็ต้องสร้างให้เป็นบัณฑิตทั้งทางโลกและทางธรรม เพราะการจะดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขได้ ทุกคนจำเป็นต้องมีความรู้คู่คุณธรรม นอกจากนี้คุณยายยังตั้งความหวังว่า บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นกำลังในการเผยแผ่วิชาธรรมกายต่อไปด้วย

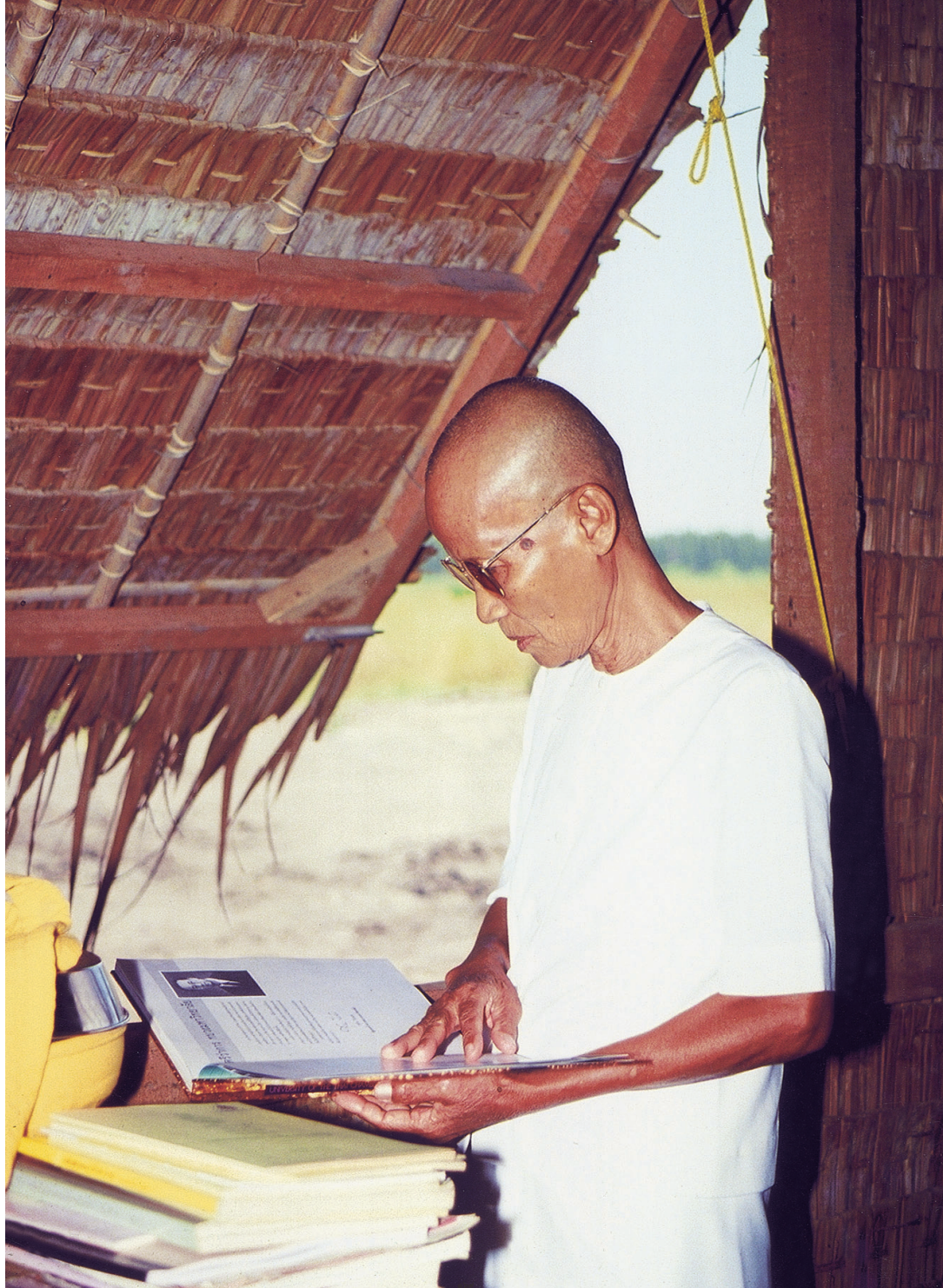
ด้วยเหตุนี้ โครงการอบรมธรรมทายาทและอุปสมบทหมู่จึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มีนิสิตนักศึกษาเข้ารับการอบรมทั้งสิ้น ๖๐ คน โดยผ่านขั้นตอนการอบรมอย่างทรหดอดทน ด้วยการสมาทานศีล ๘ อยู่กลดและปฏิบัติธรรม ผึกเอาชนะใจตนเอง ด้วยการทำให้หยุด ให้นิ่ง ท่ามกลางคุน้ำและคันดินที่เฟื่องจะถูกพลิกขึ้นมาใหม่ จากสภาพท้องนาที่แห้งแล้ง ไม่มีต้นไม้อายุ และศาลาปฏิบัติธรรม หรือโรงทานใดๆ ทั้งสิ้น

โครงการนี้นับเป็นโครงการแรกของวัด และได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาทุกปีจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าเยาวชนคนหนุ่มสาวในปัจจุบันได้ตระหนักถึงความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องตามหลักธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและแนวความคิดของคนรุ่นหลัง ให้รู้จักฝึกฝนตนเองตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนมีความประพฤติเป็นที่ชื่นชมของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ จึงนับเป็นโครงการที่ส่งผลดีต่อส่วนรวมและประเทศชาติอย่างยิ่ง

ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นปีที่กำลังจะย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม* และเป็นปีที่หลวงพ่อตตะบวชครบ ๒ พรรษา การก่อสร้างที่วัดพระธรรมกายถือว่าเสร็จสิ้นจนเกือบจะเข้ามาอยู่ได้แล้ว คุณยายจึงสั่งให้เด็กวัดปลูกกล้วยไว้โดยรอบกุฏิเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อตตะบอดที่จะสงสัยไม่ได้ตามเคย จึงถามคุณยายว่า

ในการสร้างวัดครั้งแรก ได้สร้างเป็นสำนักสงฆ์ตามระเบียบการสร้างวัดชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ครั้นต่อมาเมื่อขออนุญาตเป็นวัดถูกต้องตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์แล้วก็เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดวรมณีธรรมกายาราม” ต่อมาเพื่อให้สอดคล้องกับการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย จึงเปลี่ยนชื่ออีกครั้งเป็น “วัดพระธรรมกาย”

“ยายปลูกทำไมเยอะแยะ คงไม่ใช่เอาไว้ให้อาตมาฉันนะ”
คุณยายฟังแล้วก็ตอบอย่างรู้ใจ **“เอาไว้ให้ท่านเตะ ถ้าโกรธเมื่อไร
เตะมันให้พับไปเลยต้นกล้วยนะ แต่อย่าไปทำอะไรคนเขา เดียว
จะเสียหาย”** นับจากวันนั้น ท่านเห็นต้นกล้วยคราวใด ก็จะนึกขึ้น
ในคำพูดของคุณยาย ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้รู้ใจคนเจ้าโทสะ
อย่างท่าน

หลังจากออกพรรษาในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ พระภิกษุลูกศิษย์
ของคุณยาย เจาะที่ทำหน้าที่ควบคุมการก่อสร้างวัด ก็ย้ายจาก
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายเป็นการถาวร
คุณยายจะเก็บพวกผลไม้หรือไม้ของแห้งต่างๆ ที่ญาติโยมนำมา
ถวายหลวงพ่อรัญมขโยที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ฝากให้พระครูปลัด
วันชัย สีสวณฺโณ ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้บวช เอาใส่รถมาถวายพระ
ที่มาอยู่ที่วัดพระธรรมกายก่อน

ในระยะแรกมีความเป็นอยู่ลำบากมาก ไม่มีน้ำดื่ม เพราะ
ดินแถบนั้นเป็นดินเปรี้ยว น้ำจึงเปรี้ยวไปด้วย กว่าจะได้น้ำมาดื่ม
ต้องเอามาแกว่งสารส้มให้ตกตะกอน แล้วจึงเอาไปต้มอีกทีหนึ่ง
พอต้มแล้วก็มีตะกอนคล้ายๆ ฝุ่นนอนกันเต็มไปหมด เวลาจะริน
น้ำมาดื่มต้องค่อยๆ รินอย่างมีสติ เพื่อไม่ให้ตะกอนติดลงมาด้วย
แม้จะต้องลำบากเพียงใด แต่ทุกคนก็อดทน เพราะใจนั้นเปี่ยมไป

ด้วยบุญ มีปิตุที่ได้ร่วมเป็นร่วมตายสร้างวัดกันมาจนสำเร็จถึง
เพียงนี้

